

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola XII

Remeš, Francie ~ Château de Blasi ~ červen 1348

Pozdní červnové odpoledne přivítalo v sobě počátky malovaného západu slunce, kdy se na umírající obloze tvořily hořící odstíny barev. Blasi stál s tváří pevně přitisknutou ke skleněné tabuli a vyhlížel z okna Alsaeiny ložnice v patře. Jeho dech se na něm srážel a vytvářel neprůhlednou svatozář poblíž jeho plnovousu. V úporném letním horku, které v místnosti přetrvávalo, mu na spánku stékala kapka potu. I přes znetvořující jizvy od důlků a zabarvené kůže, které se mu táhly po celé délce nohou, stál bez pomoci a jinak ve výborném zdravotním stavu. Vedle něj stál dřevěný stůl, na kterém stála zaprášená váza s papírovými květinami, které Renee dala Alsaeovi jen pár dní před jeho posledním zasnoubením v Crecy. Potrhané okvětní lístky byly pro hladové můry důkazem, že od té doby, co uschly do hromady u paty parapetu.

„Jsou jako řada mravenců. Kdo je všechny pohřbí?“ zamumlal Blasi; jeho skelné oči upřené do dálky. Na hlavní silnici, která označovala začátek panství Blasi, se podél cesty táhl stálý dav morem nakažených kolemjdoucích. Z Blasiho vysokého a vzdáleného vyhlídkového místa je viděl stále jako nekonečnou řadu přízračného hmyzu, který se neustále

opouštějí město, než zmizí na venkově. Mladí i staří, bohatí i chudí, muži, ženy a děti – všichni dohromady i ven, pohybující se jako poslední kroky celého města, které bylo odsouzeno k popravišti. V hromadném exodu většina z nich kráčela pěšky a nesla to málo, co mohli. Jiní, kteří se sotva dokázali unést, se potáceli vpřed jako chodící smrt. Občas se přetížené povozy tažené koňmi prořezávaly středem severně unášeného zástupu, jejichž kola sotva mýjela mrtvá těla, která byla rozeseta podél silnice. Blasi setřel mlhu z okenní tabulky. „Kde je dost požehnané půdy na pohřbení celého města – nebo dokonce bezpočtu měst? To je nezměrné šílenství; tento mor je...”

Alsae na něj volala přes rameno a Blasi v jejím hlase slyšel rostoucí napětí. „Jestli se přiblíží, nepouštěj je dovnitř, Francoisi. Nemůžeme jim pomoci. Řekni mi to.”

„Nesmíš!”

„Zajistil jsem dveře a okna,” odpověděl Blasi jasně a tvář měl přitisknutou ke sklu. „Jsme v takovém bezpečí, jak se dá očekávat.”

Chvilí trvalo, než ho Alsae vynadala: „Prosila jsem tě, abys opustil zámek! Jsme...” ve vážném nebezpečí. Za nic na světě nechápu, proč jsem se nechal přesvědčit o opaku. Stane se něco hrozného. Jenom zlé znamení, cítím!”

Blasi odmítl odpovědět; místo toho si prohlížel přeplněnou silnici.

„Ještě máme čas, Francoisi! Poslyš mě – za stájemí je zarostlá cesta lesem. Renée tudy často projížděl se svým vozíkem. Můžeme naložit vozík a zapřáhnout toho tvého koně –“

Blasi ji přerušil. „Už je pozdě, Alsae.”

„To ne! A kdyby Michael zemřel rukou tvé zarputilosti – sneseš takovou kříž? Můžete, Jean-Francoisi Blasi?”

„Je v bezpečí,” prohlásil Blasi. „A ty jsi v bezpečí. Věříme, že i my budeme v pořádku.”

Alsae si povzdechla a zabručela: „Jen když to Pán dovolí; a já doufám, že to dovolí.” Blasi přikývl. „Udělá to.”

„A co víc, Françoisi, nechci, abys Michaelovi tajně říkal, že pojedou na tom neukázněném oři. Měl sis nechat toho druhého, jak jsem trval na svém.”

Blasi svažtil obočí a svěsil ramena. „Musíme o tom znovu přemýšlet?”

„Musíme!” zvolala. „Musíme, když máš utajit tolik tajemství. Nepamatuješ si mě jako horlivou manželku svého bratra a milující matku svého synovce?”

Neotevřel jsem vám snad vždycky náš skromný domov? Nestaral jsem se o vás vždycky v nouzi? Nejsem Angličan, Françoisi, a nezavraždil jsem vaše bratry!”

Blasi se otočil; oči měl rudé a oteklé. „Proč mě musíš tak bolet? Co děláš?”

„Jsi si ode mě jinak jistý/á?“

„Chci znát pravdu!“ zvolala Alsae. „Prosím vás.“

„Aha.“ Blasi sklonil hlavu a zasmál se. „Jenom pravdu?“

„Ano; chci slyšet, jak mi Jean-Francois poví celou pravdu, kterou mi kardinál Blasi zatajil. Může mi splnit tuto jednu skromnou prosbu?“

Blasi prohledával pokoj a zvažoval její přímočarou, ale navenek nemožnou žádost, přesto žádný kus nábytku v ložnici nedokázal upoutat jeho pohled natolik, aby ji ignoroval.

Dychtivý pohled. Kousl se do rtu, svěsil ramena a těžce si povzdechl. „Jestli na tom trváš, tak ti všechno povím.“

Otočil se k ní zády a zahleděl se z okna, než pokračoval: „A až se dozvíš pravdu, doufám, že si ve

svém srdci najdeš místo, kde mi odpustíš, a možná si uvědomíš můj původní důvod, proč jsem nebyl zcela upřímný.“

Alsae ho napomenula. „Pravdu, Françoisi.“

Blasi souhlasil. „Dobrá tedy. Začalo to v mých komnatách, v mém bytě na Château Rouge v Avignonu, když jsem se probudil do velmi nečekané návštěvy.“ Opřel se o okenní parapet a sledoval pomalý postup kolemjdoucích, zatímco se vyznával ze všeho – o své šťastné příležitosti spatřit Jacquesova ducha – o obtížném vstupu do apokryfů – o objevu Gatestone ukrytých Svatým stolcem – o králi Filipovi a papeži Klementovi a o papežském plánu, který zahrnoval zapůjčení – kapitána Bournea a opata Voniga a jeho namáhavý pobyt v opatství Gardiens – o konečném otevření Gatestone – a o svých hrozných zraněních a o svém těsném úniku z opatství na kapitánově koni. A po celou dobu Blasiho výslovného vyprávění ho Alsae nepřerušil. Nakonec se Blasi otočil a prohlásil: „Tak to máš. Všechno, Alsae.“

Alsae ukázal třesoucím se prstem na stůl vedle sebe. „Ty staré papíry támhle ; to jsou ty stránky, o kterých mluvíš?“

Blasi se odsunul od stolu, provinile přikývl a přiznal: „Většina z nich;“

„jiné se ztratily ve větru.“ Odvrátil se a znovu se zaměřil na přeplněnou

silnici. Povzdechl si. „Už není co říct, Alsae. Prosím, odpusť mi, že jsem ti to neprozradil dřív.“ Blasi zatnul čelist a ztuhl v očekávání drsné výtky, přesto se mezi nimi rozhostilo jen hrobové ticho.

Konečně Alsae s novou vervou rozptýlila vlekoucí se ticho. „Neslyším Michaela! Možná je venku – s nimi, Françoisi!“

„Neboj se, odpočívá,“ ujistil ji Blasi, „V bezpečí, jak jen může být.“ Neustále se díval oknem, pak lehce odvrátil zrak a podíval se na starý topol s rozložitými větvemi.

„Skvělé,“ odpověděla uvolněnějším hlasem, v němž byl možná i náznak humor. „Francois, celý den byl malý skřítek – unavoval mě až na kost. Tolik v něm ducha – přesně jako jeho otec. Jednoho dne si získá srdce nějaké šťastné dámy jako...“ mě. A běda ženě, která se nechá okouzlit jeho půvabem.“

Blasi se zadusil; nová slza mu stekla po tváři a zmizela ve vousech.

„Jsme v bezpečí,“ odpověděl a zíral pod topolem na malý dřevěný náhrobek s hromadou hlíny před ním. Chlapce pohřbil teprve den předtím.

Alsa se sama přiznala: „Mám s tebou něco společného a budu upřímná. Zatímco jsi spala, šla jsem do pekárny pro čerstvý chléb. Raději bys měla mít hlad; máš přeplněnou misku. A možná tě potěší, že se k nám na večeři připojí tvůj bratr.“ Zasmála se. „A tentokrát dal slovo, že dorazí před západem slunce. Poslouchej! Přichází i teď, Renee!“ Alsa si zhluboka povzdechla.

„Musíš si odpočinout. Přinesu jídlo, vodu a čisté ložní prádlo,“ odpověděl Blasi a odkutálel se od okna. Jeho pohled se zastavil na Alsa, která ležela schoulená na kraji postele a zpocená. Její jemná vztyčená ruka se natahovala přes matraci, zavěšená ve vzduchu, jako by se natahovala po něčem nebo někom neviditelném. Konečky jejích prstů byly černé, usměvavé rty tmavé a vyprahlé a skelný pohled upřený na snad jen záhyb na stropě.

Následujícího dne Blasi pracoval pod starým topolem, mezi čerstvými hromadami hlíny, rozhazoval lopaty hlíny na Alsaův hrob a přikrýval svého posledního příbuzného z kdysi významné linie Blasiů. Zapíchl rýč do země a přešel nohou po zlomených kořenech, když objevil přetížený vozík zaparkovaný u hlavního vchodu do zámku. Blasi si stínil oči před slunečním svitem, aby si nezvanou osobu lépe prohlédl. Na pozadí nemocných kolemjdoucích zůstal řidič zaparkovaný a pozoroval ho snad jako nestydatý voyeur. Hlavu mu byl zcela ovinutý pruhem látky, až na holé místo, které nabízelo jen tmavou štěrbinu, kde by jinak byly oči. S kloboukem se širokou krepou mohl připomínat mumii. Řidič seděl v poledním slunci s dlouhým kabátem přehozeným přes sebe. Kdyby se Blasi podle jeho zlověstného zjevu a beztvárné tváře nebyl otevřeně odhalil za denního světla, mohl si v něm uvědomit, že je to samotná Smrt, zaparkovaná na voze s mrtvolami. Když však navenek zvláštní divák nejevil žádné známky dalšího postupu, Blasi ho propustil a věnoval pozornost závažnějším a naléhavějším záležitostem.

Kardinál vytáhl z paty stromu lahvičku se starým octem a pokropil jejím čerstvě posvěceným obsahem Alsaein hrob, přičemž recitoval to, co Michael naivně řekl.

považováno za: další slova. Konečně, když Blasi dokončil svá slova, poklekl blízko úpatí jejího pozemku a svou modlitbu zakončil rozlučkovým pozdravem: „Jdi s Bohem v Kristu, Alsa Blasi; milující manželko Renee Blasi; starostlivá matka Michaela Blasiho. Amen.“ Pokřičoval se a v tiché úctě – a retrospektivě – se uklonil . A v okamžiku, kdy visel; v nepřítomnosti ptačího zpěvu; v monotónním syčení letních cvrčků; v pálivém a závratném horku dne, v úsvitu své zoufalé situace; a v znepokojivém zjištění, že jakákoli jeho vyjádřená prosba o odpuštění navždy dopadne na hluché a mrtvé uši, Blasi plakal. Klesl na kolena a dopadl na vrchol mohyly, hrabal hrsti hlíny do stlačených chomáčů, jako by ho nějaký božské prostředky, pevnější pochopení okamžiku by mohlo pomoci vytlačit Alsa z jejím terminálním stavu. Tam, pod topolem, mezi zašpiněnými rukama a vzlyky , záplava pláče zalávala hlínu. A tam, pod topolem, Blasi s chutí požíval lahůdek svých zklamání, zatímco se těšil ohromující prázdnotě a topil se ve horlivé směsici zpětného pohledu a smutku.

„Dobrý den, pane!“ Nečekané volání Blasiho trhlo a prudce ho srazilo zpět. uvažovat. Vyskočil na nohy a otočil se jako nic netušící zločinec, otíral si oči a spatřil blížícího se kočího a jeho houpající se vozík. Cizinec si sundal klobouk, rozmotal si látku kolem hlavy a stáhl dlouhý kabát. Ukázal se jako muž středního věku s propadlým obličejem a hustým vousem. Nápadné tmavé kruhy pod očima prozrazovaly, že je to unavený cestovatel. Kočí se pomalu přibližoval a zamával na pozdrav. „Co jdete?“

Blasi mu přikázal a zvedl ruku, aby ho zastavil: „Zatkni svého koně!“ Vyběhl zpod stromu a ustoupil na mýtinu. „Už dál nechod!“ Kočička okamžitě zastavila a jeho kůň několikrát protestoval proti napjatým otěžím. Blasi ukázal na zámek a křičel na něj: „Pán tohoto panství velí armádě! Okamžitě se rozluč, nebo ať padne jeho rukou!“

„Je m' appelle, Jean Labatut, “ zvolal majitel voza a představil se. „Jsem významný obchodník z Marseille. Odpustte mi, že obtěžuji pána panství; nicméně bych si velmi vážil audience u něj, pokud mi to dovolí.“ Otřel si čelo do rukávu. „Máte slovo mého gentlemana, že s vámi nepřináším žádnou zlou vůli – pouze mé modlitby a slib dobrého úmyslu, který by v těchto neklidných dnech mohl velmi ocenit.“

Blasi se k vozu přiblížil a zkoumavě si ho prohlédl. „Dej najevo svůj dobrý úmysl.“ Muž se rozkašlal, jen přikyvoval a ukazoval prstem na

k patě topolu, než se mu podařilo chraplavě odpovědět: „Připravte si čerstvé hroby.“ S obtížemi polkl a odkašlal si. „Je to posvěcená půda, že?“

„To je tady,“ „ Potvrdil Blasi.

„Požehnané řádně – knězem ?“

„To je taky tak,“ „, znovu potvrdil.

Muž si povzdechl a pečlivě si prohlížel pozemek, jako by hledal něco konkrétního. „A do jaké míry je část tohoto pozemku posvěcená?“ Jeho pohled se vrátil ke stromu a prohlížel si ho od nejvyšších větví až po kořeny.

„Dost; co hledáš?“

„Jestliže mi to pán dovolí, chci s ním vyměnit, jednoduchou službu za všechno mé zboží.“

Blasi zahlédl vchod do zámku. „S nikým nemluví, kromě mě. Řekněte mi svůj návrh a já vám ho ihned předám.“

„Ano. Přeji si – pokud bude pán ochoten –“ Muž se zašklebil a poškrábal se na svém zanedbaném oblečení. vously a přemýšlel, jak nejlépe prezentovat svůj dobrý úmysl. „Prosím, informujte ho, že přijel obchodník s kupeckým vozem plným zboží, které by zásobovalo celé jeho panství na několik sezón.“ Nahlédl přes rameno a prohlédl si své zboží, než jako každý úspěšný obchodník, zdokonalený mnohaletými šmejdeckými obchody, vylíčil svou inventuru: „Mám čerstvé obilí, sušené ovoce, solené maso a sladkosti. Mám lampový olej, vonné prášky, balzámy, látky, kůži a léky. Mám dostatek soli a všemožné léčivé a léčebné koření. Mám žehličky na vaření, porcelánové kousky a...“

„ ...servírovací nádobí ze stříbra a zlata, vhodné pro každý vznešený dům. Navíc mám nečepovaný sud nejlepšího vína v celé Francii.“ Otočil se, podíval se Blasimu přímo do očí, přikývl a podávající rukou přešel přes svého oře a vůz a slavnostně řekl: „A tento krásný kůň a robustní vůz jsou také součástí mé směny, pokud bude pán ochoten. Prosím, informujte ho – toto všechno mu dám, pokud mi poskytne jen prostou...“

žádost.“

I ve svém ne zrovna reprezentativním stavu předváděl obchodník tak bezvadný vzhled, že zaujal soustředění stejně Istivého kardinála. Blasi prozkoumal nohy, zuby a oči koně a zjistil, že se jedná o krásného mladého svalnatého oře s bezvadnou srstí, která se na slunečním světle zdála vrhat karmínový lesk. Přimhouřil oči, v němž se svíralo podezření. „A co, může být tahle jednoduchá žádost?“

Muž se pohnul na vozíku. Odkášlal si a řekl: „Mor mě pochytil. Nicméně výměnou za všechno, co vlastním, žádám pouze o kousek posvátné země k řádnému pohřbu.“

Blasi ustoupil o několik kroků a sepjal si před sebou prsty, přemýšleje o neobvyklém

žádost. Pohlédl mezi topolovými hroby a nemocným obchodníkem, než se pokusil odmítnout návrh sužovaného cizince . „Už nevěřím—“

Muž se do toho pustil: „Prosím vás!“ Ukázal směrem k zadní části pozemku. „Mohu zůstat venku před zámkem, na voze; tam vzadu a blízko hranice lesa. Nepotřebuji vůbec žádnou péči.“ Omotal si hadřík kolem krku a pokračoval ve své prosbě: „Mám málo času; možná ještě den a nebudu dalším břemenem. Nežádám ani o kámen, který m bych si mě označil – jen o místo na svaté zemi.“

Blasi si důkladně prohlédl obchodníkův vůz, který vezl impozantní náklad a zdál se být oproti původnímu návrhu značně upraven. Po všech stranách stálo do výšky mnoho svislých prken, připevněných popruhy, všechna s kovovými úchyty, z nichž se proplétala síť lan a procházela vysokou hromadou těsně naskládaných zásob uložených uvnitř vozu. Přemýšlel, jak kola vozu dokážou unést takovou váhu, a všiml si jejich neobvyklé šířky. Blasiho pohled spočinul na nejvyšším okraji miniaturního vinného sudu, který na něj jako by vykukoval zpoza svazku pytlůvých pytlů. Zhluboka se nadechl a podíval se přes rameno, za zadní část zámku, přes husté pole plevele a na vzdálenější řadu lesů, které vyznačovaly temnější hranici pozemku panství. Otočil se zpět k muži a v dobrém světle se mu zadíval do tváře, cítil, že obchodníkova nabídka je upřímná. Koneckonců, zdálo se, že Smrt si skutečně uplatnila svůj nárok, sama zcela ztuhlá a zralá v mužově úzkostném pohledu. Blasi znal znamení i stopy – nezaměnitelná aura osudu, smrtelnosti a holistické neznámosti navenek proklínala mužovu přítomnost jako přetrvávající černá záře.

Kardinál mu pokynul, aby šel dál, když se vracel ke starému stromu. „Přesuňte svůj vozík k okraji lesa.“ Vzal si lopatu a rázně zamířil k zadnímu vchodu do zámku a zavolal: „Zůstaňte tam, dokud se nevrátím s odpovědí.“ Řidič poslechl a rozhrnul moře plevele, zatímco opatrně řídil svůj vůz polem vysokých hnědých rákosí, které křúpaly pod jeho koly.

Blasi vstoupil do zámku a vstoupil do krbu a kuchyně; opřel lopatu v rohu, než zavřel dveře. Vstal a otřel si ze zátylku špinavý pot, ignoroval přetrvávající zápach zvratků a žluči, který ho obklopoval.

Přemýšlel, co si počít se svým novým hostem na smrtelné posteli – s takovým , který vlastnil dostatek nákladu, aby mu poskytl dostatečné zásoby na nadcházející zimní měsíce. Blasi věděl , že vzhledem k moru, který nyní ničil nedaleké město Remeš, muž vezl na svém voze možná více zásob, než kolik jich bylo ve všech městských obchodech. Přesto i přes bedlivou pozornost věnovanou rozumu a se vším, co obchodník slíbil

V jeho mysli se na první místo vybavil sud s vínem jako lákavý elixír, který Blasi vnímal jako základní ingredience jeho prozatímní existence, pokud by chtěl utopit trápící vzpomínky na Michaela a Alsa. Víno mu stačilo k utišení viny – k utišení svědomí, byť jen na krátkou dobu – víc než jídlo nebo samotný život.

Zasténal a kopal do rozházených odpadků, když se blížil k pruhovanému oknu. Mával rukou přes roj modrých a zelených much, nahlédl skrz špínu zašpiněné sklo a pohlédl přes pole pokryté stébly, aby uviděl nejvyšší kus obchodního nákladu, který byl nyní umístěn poblíž zadní linie lesa. Pohnula se postava a Blasi spatřil muže, jak nyní stojí vysoko na svém voze a rozhlíží se kolem, zřejmě si prohlíží zarostlý pozemek. Blasi se ušklíbl, než se šeptem a s povýšeným výrazem obrátil na obchodníka: „Ach, umírající muži, necítíš jeho všemohoucnost?“

„V každém tvém nádechu? Je to všude – zamoření rostoucím rozkladem v každém našem pohybu. Smrt je nesmrtelná – jádro života, které nás všechny přežije.“ Zasmál se jako opilec a odpotácel se od okna.

Blasi zíral na zaneřádanou podlahu, zatímco jeho úsměv mizel pod postupně tvrdnoucí tváří. Obočí mu kleslo, čelist se mu sevřela a jediné zdravé oko propálilo díru skrz kamenné dlažby. Teprve tehdy si uvědomil zatuchlý zápach, který prostupoval prostorem kolem něj. A teprve tehdy si všiml malebné výjevy a zátiší, které bylo středem místnosti – velkého hrubě opracovaného stolu a jeho grafického obsahu. Stůl vypadal jako opotřebovaný obětní oltář, s hromadami zašpiněného prádla rozlitym po jeho vrchu a bocích. Krevní skvrny a další tělesné výměšky ztvrdly látku do tuhých vrstev nepravidelného tvaru. Uprostřed nich ležela ztvrdlá dřevěná mísa jako důkaz jeho horlivé snahy vykoupit se a smýt horečky. Na jejím okraji si hrály mouchy a Blasi sevřel rty a zíral na tu hrubou podívanou.

„Ne!“ zvolal a prohrabával se odpadky. „Nikdy nesmíš...“

Blasi se chytil okraje stolu a prudce s ním zamával, až se mísa převrátila na stranu, zatímco s rachotem dopadla na podlahu. Vznesly se mraky much a v místnosti se rozhostil stálý hukot. „Ni-ni-krát!“ Uskočil dozadu a zběsile prohledával stěny a strop místnosti, jako by hledal něco konkrétního. Blasi rozhodil pažemi a točil se v kruzích, smál se a křičel na celý uzavřený prostor: „Podívejte se na mě! Pořád jsem tady! Nic jste neudělali! Nemůžete se mě dotknout! Bojíte se mě! Nikdy se –“

Blasi plácl do mouch, mával rukama nad hlavou a ztratil rovnováhu v odpadcích. Udeřil se temenem o podlahu s takovou silou, že se mu zatočila hlava.

A ležel nehybně jako mrtvý muž, vzpomínka na Michaelův hlas ho pronásledovala: „Já...“

„Budu andělem a budu mít křídla – a poletím – opravdu, ale opravdu rychle – aby mě ďábel nechytil!“ zasténal Blasi a otevřel oči. Vedle obličeje spatřil svou ruku a na odřeném kloubu mu seděla moucha. Chvilí ležel na kamenných dlaždicích a pozoroval, jak si hmyz tře nohy o sebe, jehož obrovské karmínové oči na něj zírají. Pak vzlétl a zakroužil před jeho obličejem, zatímco mu v mysli zněl Michaelův hlas: „Jako...“
„Tohle, strýčku Francoisi! Jako vítr? Vidíš, jak jsem rychlý?“ Moucha krátce přistála Blasimu na tváři a prohlížela si stopu nové slzy, která mu stékala ze špičky nosu.

Pod bzukotem much, ležících v pustinách kdysi žádaného a jedinečného panství Blasi, se kardinál uchýlil do nejzazších zákoutí své mysli, do oblasti zcela odtržené od času a prostoru – na místo, kde se melancholie, odpor a zmatek mohly mísit se zkreslenými vzpomínkami a znepokojivými sny a projevoval se navenek obludným a nepřirozeně spojeným stavem chorobné spokojenosti, groteskního cynismu a nepřirozených směrů absurdně nesourodých vzpomínek a úvah, které se celkově zrodily a ukovaly z nějakého klidného černého jezírka naprostého šílenství. Nebyl tam žádný ostrý zvuk podobný praskání dřeva nebo roztříštěnému skle – ani náznak tupého úderu, rány, trhnutí nebo cinkání, které by mohlo naznačovat, že se něco třísťí. Nebylo tam absolutně nic, kromě nepřerušovaného ticha; přesto v tichu toho smrtelně tichého a čistého stavu transcendence Blasiho mysl sklouzla, i když jen nepatrně.

Kardinálovo chování se úplně změnilo, zasmál se a posadil se napřímeně na podlahu. Uhladil si rozčuchané vlasy a prohlížel si stěny místnosti, oči měl skelné a protočily se jako oči opilce. S úsměvem přikývl. „Rozumím.“ Vstal a oklepal si špínu z nohavic. „Vskutku chápu,“ odpověděl, položil si ruce v bok a pokračoval v obracení se ke stěnám. „Vzali jste mi je, protože jste mě chtěli mučit tou nejniternější ztrátou – a ochránit mě před účinky této pozemské morové nákazy, až jí všichni ostatní podlehnou, protože si přejete, abych vás udržel naživu, abych vám mohl dát dlouhý život plný zármutku, kterým byste se navždy živil.“ S rozmrzelou mávnutím ruky odešel od stěn a vzpamatoval se. „Pryč ode mě – ó, Smrti a ponuré zoufalství – mám tu skutečného hosta, který čeká v zákulisí, byť jen na chvíli.“

upravil si oblečení, prohlédl si obličej jako každý slušný a slušný hodnostář očekávající audienci a s nenápadným úsměvem, vysokým obočím a zdviženou bradou vyšel ze zámku.

Blasi prošel vysokým plevellem a zastavil se uprostřed něj, zavolal na obchodníka a gestem mu naznačil, aby přistoupil. „Přiveďte sebe i svůj vůz k zadnímu vchodu zámku! Pán přijímá vaši nabídku – víno a zásoby výměnou za ubytování, stravu a řádný pohřeb!“

Obchodník zavrtěl hlavou. „Nejlepší bude, když tu zůstanu, aby si pán nepřivolal mor na dům!“ Blasi ho sledoval, jak slézá z vozu a mizí v rákosovém poli, jen jeho hlas naznačoval směr jeho pohybu, když pokračoval: „Pokud si pán přeje, mohu zůstat pod těmito stromy, zatímco jeho vojáci vykládají vůz!“

„On si to nepřeje,“ zvolal Blasi a na pozdrav mu pokynul, aby odešel, a dodal: „Ani přetrvávající strašidlo, ani bezprostřední Ruka smrti nás naléhavě neznepokojují.“
pán domu, Accueillir, monsieur Labatut!“

Kromě syčení cvrčků se nad polem rozhostilo krátké ticho, než se obchodník zeptal Blasiho: „Umírá i on ?“

„Není. Teď přivez sebe i svůj vozík a teprve potom splní tvou žádost.“ Blasi viděl přes plevel, jak muž nalezl do vozíku a řídil ho k němu.

„Má pán ve svém domě kněze?“

„Ano, na chvíli a postará se o tebe.“ Blasi mu pokynul k zámku, když se vracel k zadnímu vchodu.

„Jste ten kněz?“

Blasi zavolal přes rameno a ani v jednom kroku nezaváhal. „Jak jste asi tušil, já...“
dopoledne. Zdá se, že v poslední době se věnuji především svěcení, rozhřešení a poslední pomazání . Pojdte! Mám prázdný pokoj a žízeň po víně.“

Obchodník zaparkoval svůj vozík vedle vchodu a oba muži začali vykládat a skládat jeho obsah v kuchyni panského sídla. Když nastěhovali téměř všechny zásoby do domu, obchodník si sundal z ramene pytel obilí a položil ho dovnitř a na podobný pytel, který tam také naskládal Blasi. Obchodník si s těžkým dechem stěžoval a opřel se o převrácený stůl: „Nepochopil jsem, že vykládání vlastního vozu je součástí výměny .“
Prohlédl si vnitřní vchody, které vedly hlouběji do domu a nahoru. Povzdechl si, otřel si pot z čela a zeptal se Blasiho: „Kde jsou pánovi muži? To je absurdní; spí snad? Umírám, když přesouvám tyto zásoby, abych je udržel naživu.“ Zavrtěl hlavou a zašklebil se. „A co se děje tady? Ten zápach – ten odpad – jak to pán dovoluje –“

Obchodník si prohlédl mouchami pokryté, zašpiněné prádlo a otočil se k Blasimu, prohlížeje si ho. „Smrt byla tady. Jste jediný, kdo v zámku přežil, že?“

Blasi k němu přistoupil, opřel se o stůl a zavrtěl hlavou. Podíval se přímo na obchodníka a usmál se. „Smrt toto místo opustila. A ve skutečnosti tu nejsou žádní vojáci;“
„Nicméně pán je tady.“

„Neslyším žádný kašel ani kýčání – žádné známky života, kromě těchto otravných much,“ vyvrátil,

sevrhel rty a mávl rukou před sebou na znak odmítnutí. „Vy jste ten pán?“

Blasi se zasmál. „Jako já se můžu jen divit, že jsem tak prominentní a nenápadný.“ Rozhlédl se po místnosti s předstíraným výrazem vážného podezření a zašeptal obchodníkovi: „Pán nás poslouchá i teď.“

Muž přimhouřil oči, než se rozhlédl po místnosti a promluvil dostatečně hlasitě, aby se jeho hlas roznesl: „Ve svých letech jsem se otevřeně procházel ve společnosti králů a jejich „vazalové.“ Opřel se rukama o bok a oslovil zdi: „Jsem Jean-Baptiste Labatut, mistr makléř východního dovozu.“ Když na své představení neslyšel žádnou odpověď, zeptal se Blasiho jen šepem: „Jestli je pán tak významný, jak říkáte, pak by mohl mít jméno, pod kterým ho znám?“ Naklonil se blíž. „Jeho titul?“

Blasi poplácal muže po rameni. „Ach, všichni ho znají. A brzy u něj budete mít audienci. Stejně jako celá jeho společnost, i on tu vaši očekává s upřímným očekáváním. A teď k vínu, půjdeme?“ Pobídl muže k pohybu a oba vyšli ze zámku.

Kardinál obešel vozík a prohlédl si slabý znak na sudu s vínem, když k němu obchodník přistoupil. „Proč musí být i jeho titul tak tajný, že mi ho ani nemůžete zašeptat?“

Blasi pokrčil rameny. „To není žádné tajemství. Pán odpovídá na mnoho jmen, ale jeho pravé jméno je...“ „Smrt.“ Znovu obrátil pozornost k sudu a dodal: „Docela běžné, ale vznešené jméno – co myslíš?“

Obchodník zbledl a ustoupil. „Myslím, že kněz volí svá slova velmi nevkusně, vzhledem k mému stavu.“

„Nechci k tobě nic zlého,“ odpověděl Blasi a ukázal na dva hroby pod stromem. „Stejně jako k nim nechci žádnou neúctu. Vidím jen to, čeho se nemohu ubránit. Opravdu bych pod tím stromem nechtěl nic vidět; nicméně vidím hroby. Nic bych si nepřál víc, než vědět, že moji bratři statečně padli v Betanie, místo v Crecy, a pak zjistit, že vstali z mrtvých; jejich tváře však vidím jen ve snech. Nechtěl bych vidět nic, co by putovalo po silnicích Remeše; nicméně město je zaneprázdněno umíráním – včetně tebe, a já teď musím pohřbít dalšího.“

„A rád bych si odpočinul unavené nohy a napil se vína; nicméně tady jsme, v spalujícím denním horku, s vinným sudem stále na vozíku a hostíme pána, kterého tak zoufale nenávidím: Smrt.“ Blasi si odfrkl a vylezl na vozík.

Labatut ho následoval a ptal se: „Tvoji bratři jsou pod stromem?“

„Ne. Smrt je pod stromem – je všude. Pán si vyžádal i mě – i já jsem mrtvý.“ Blasi zasténal, jemně naklonil sud na bok a dal pokyn

obchodníkovi o opatrném přesunu sudu; „Teď bychom s ní měli být opatrní, aby nám neutekla.“ Náhle se kůň trhl, pohnul vozíkem a způsobil, že obchodník spadl na sud. Nádobu se kutálela k zadní části vozu, když se přes něj Blasi přešplhal a zabránil jí, aby spadla na zem. Držel sud na místě, dokud se víno uvnitř neusadilo. „Pomaloučku,“ říkal jsem! Šlapeš jako kráva!“ Zamračil se do ubohé tváře obchodníka, než si položil hlavu na sud. Pak se zhluboka nadechl. „Možná jsem na chvíli ztratil hlavu. Odpuště mi, Jean-Baptiste. Je to jen moje...“

obava; že se jedná o víno, je to zvláštní, jak jste zmínil.“

Obchodník si otřel pot z očí a plazil se k zadní části vozu se slovy: „Je to nejlepší víno v celé Francii.“ Zastavil se vedle Blasiho, nasadil úsměv a zašeptal: „A také jsem byl svědkem něčeho – že mrtvý kněz trpí strašnou žízň po svém speciálním víně. Mohli bychom mu prospět?“

Blasi přikývl.

Oba muži pracovali se sudem a opřeli o vozík dvě podesty, aby ho mohli vyložit.

Labatut upravil sklon jedné z prken a potlačil zakašláni. „Víš, že mě postihla mor, a přesto se ode mě nedržíš dál. Zdá se, že ti Hospodin požehnal, že?“

Blasi stál bez hnutí. Poškrábal se ve vousech a zamyslel se, krátce si prohlédl prst a pak přikývl. „Zdá se, že ano. A jak jsem byl svědkem teprve před chvílí, malý anděl...“ „...sestoupil mi na ruku a všechno mi řekl.“ Opřel se o zadní část vozíku a štůral si do škrábance na kloubu. „Pak mi bylo jasné, že na složité otázky nejsou složité odpovědi, ale jednoduché. Zdá se, že jsou složité jen proto, že jsou...“ není součástí toho, co očekáváme v odpovědi. Naše očekávání tedy často diktují, co přijmeme jako věrohodné odpovědi na naše otázky. Chápete mě?“

„Ehm, ne, nevím,“ přiznal obchodník. „Jen jsem se zeptal na jednoduchou otázku. Proč neumíráš jako všichni kolem tebe?“

Blasi odstoupil od vozíku, zasmál se a natáhl ruce na znamení prezentace.

„Vidíš? Ani ty nevidíš odpověď na svou otázku, protože nevidíš minulost.“ co očekáváte, že uvidíte.“

Labatut se zamračil. „Vidím, že buď se věnuješ mluvení v kruzích, nebo mi nechceš odpovědět, anebo je s tebou něco v nepořádku.“

„Aha!“ zvolal Blasi a ukázal prstem do vzduchu. „Odpověděl jste si sám na svou otázku, i když ji odmítáte jako odpověď přijmout.“

Obchodník si odfrkl a opřel se o vozík. „Která část je tedy pravda? Že mi odmítáš odpovědět?“

„Ne, ta druhá část je pravda – že se mnou něco není v pořádku.“ Blasi sevřel rty a zašklebil se, než pokračoval. „Když ses mě ptal, proč neumírám jako všichni ostatní, čekal jsi, že zemřít dokážu. Vidíš, že nevidíš dál než to, že jsem naživu? Jak jsem ti říkal, neumírám, protože už jsem mrtvý.“ Zasmál se. „Ten...“

mrtví nemohou zemřít – není druhé smrti.“

Labatut vstal z vozíku. „Neděláš si legraci. Opravdu věříš tomu, co říkáš, že?“

„Vidíš? Odpověď koneckonců nebyla těžká – jen se lišila od toho, co jsi očekával.“ Blasi přikývl a mrkl.

Obchodník propustil Blasiho a otřel si lesk potu na znepokojeném čele. „Den je krátký. Já slábnu a ty zjevně potřebuješ pít. Musíme odvézt sud vína a zařídit řádný pohřeb. Půjdeme?“

Pečlivě se oběma mužům podařilo přenést sud do kuchyně a postavit ho do nejvnitřnějšího rohu místnosti. Obchodník se nad ním naklonil a těžce lapal po dechu. Blasi se opřel o zeď a lapal po dechu. „Kde jsou palácoví panoši, když je potřebujete?“

Obchodník k němu vzhlédl. „Kteří panoši?“

Blasi zavrtěl hlavou a promnul si rameno. „Panoši, nebo ne, pohnuli jsme s tím – potřebujeme to.“ „My? Vy to potřebujete.“

Blasi odstoupil od zdi, sehnul se, zvedl nohavici a začal vyndávat třísku z vinného sudu, který podle jeho pocitu ležel vedle jeho kolena. Přitom se štóural do rány. „Ne, příteli; nejbolestivější částí smrti je její poslední hodina a ty budeš prosit o toto víno, až takový čas přijde.“

Obchodník scvrkl obličej a narovnal se, zatímco si prohlížel odhalenou nohu s tlustou, důlkovitou a hluboce zbarvenou kůží.

Blasi si vytrhl třísku z kolene, olízl si palec a setřel si pramínek krve.

Vstal a všiml si obchodníkova znechuceného výrazu. „Byla to jen tříška – budu žít.“ Blasi se usmál.

„Vskutku, uděláš to,“ odpověděl obchodník, „více než většina ostatních.“

Blasiho úsměv pohlavil. „Co tím chceš říct?“

„Chci říct, že se zdá, že jsi buď požehnán, nebo proklet, když přežiješ nás ostatní.“ obchodník ukázal na nohu. „Ukazujete mi popáleniny, které by zabily kohokoli jiného.“

„A tady jsi, se mnou – s tou morem vedle tebe – a spíš tě trápí tříška než smrt.“ Obchodník přikývl, v jeho tváři se nahromadilo podezření. „Zdá se, že jsi víc než jen smrtelnost. Kdo jsi?“

Blasi se ušklíbl, zvedl obočí a předstíral tajemství. „Možná jsem požehnán andělem?“ Ujistil obchodníka poplácáním po rameni, než...

doprovázel ho po schodech. „Jen Pán ví, co je pro nás všechny nejlepší. Teď vás usadím. Budete se cítit pohodlně. Na rozdíl od stavu toho dole,“

„Ložnice v patře je uklizená a čistá.“ Zasmál se. „Celkově by tohle místo mohlo připomínat nebe a peklo, to vše v jednom domě.“ Obchodník se pokusil zastavit na schodech a podívat se na něj, ale Blasi se protlačil nahoru. „Neboj se. Jak bylo dohodnuto, postarám se o tebe – a dohlédnu na to, aby tvůj pohřeb byl stejně řádný jako pohřeb kteréhokoli jiného zasloužilého Božího muže. Teď si musíš odpočinout. A my si dnes večer dopřejeme dobré víno a společnost.“

Čas plynul, zatímco se Blasi usadil u svého umírajícího hosta a poskytoval mu pohostinnost v Alsaeině ložnici v patře. Obchodník tedy spal, zatímco zaparkoval vozík u stájí a staral se o svého nově získaného oře. Zvíře nakrmil a napojil a nakonec ho zajistil v posledním boxu, kde kdysi žil nezkracený černý kůň, který utekl. Uplynulo několik hodin a Blasi se ve světle luceren a hvězd vrátil na zámek. Rozsvítil olejové lampy, nalil do sudu a probudil svého odpočatého hosta dvěma poháry a tolika víny v dřevěné míse, že by i pár koní uvedlo do stavu opilosti.

Blasi postavil umyvadlo a poháry s vínem na noční stolek. „Prospal jsi většinu odpoledne. Jak se cítíš?“

Muž se s lehkostí posadil na kraj postele. „Jako by ho ušlapalo „Sám ďábel,“ zasténal. Po tváři mu stékaly kapky potu. „Zdalo se mi, že jsme...“ „kopal jsem si hrob. Přesto jsme tu hlínu ztratili. Hledal jsem svou hlínu. Proboha.“ Blasi ho sledoval, jak prohledává místnost, jako by ji stále hledal. Pak zahlédl umyvadlo a poháry. „Načepoval jsi víno?“

„Ano. Půjdeme?“ Blasi se choval jako hostitel, vzal oba prázdné poháry a jeden podal svému hostovi.

„Možná za chvíli,“ muž si promnul hrdlo a těžce polkl, tvář se mu svažila, jako by ho trápila bolest. Blasi vrátil oba poháry vedle umyvadla a přistoupil k oknu. Zkřížil si ruce za zády a zahleděl se na silnici. Několik vzdálených pochodní se pohybovalo v řadě, pomalu se vznášejících ve tmě jako snad sloup líných ohnivých přízraků, svědčících o pokračujícím masovém exodu z Remeše.

„Říkal jsi, že se jmenuješ Labatut?“ zeptal se Blasi.

Muž zakašlal a odkašlal si. „Jean Labatut.“

„Zdá se mi, že si to vzpomínám.“ Blasi se otočil a zíral na obchodníkovy boty. „Říkal jste, že pocházíte z Marseille?“

„Marseille, ano.“

„Řekněte mi, jak jste se k tomu vínu dostal?“ zeptal se Blasi a kývl směrem k umyvadlu.

“

No, pocházím z Avignonu, ale původně z Marseille. Marseille jsem opustil, když poprvé dorazil mor.“

„Aha!“ Blasi luskl prsty. „Vy jste ten Jean-Baptiste Labatut; avignonský obchodník, jehož krám stál naproti kovárni – v uličce, která vedla na kurijský hřbitov, že?“

„Já – ano. Jak jsem –“

Blasi se usmál a přistoupil blíž k posteli, promnul si vousy, možná jako by luštil záhadu.

„A vaše věrná flotila kurýrů s vozy pravidelně podnikala plavby do marseilleského přístavu, kde tajně vyměňovala sudy vína s janovskými obchodními loděmi v...“
výměnou za dovoz z Kaffy směřující do Janova.“

„Už jsme se někdy setkali?“ zeptal se obchodník.

„Ale ne jen tak ledajaké víno, to je pravda.“ Blasi jeho otázku ignoroval a pohrozil ukazováčkem .

„Nebeské kvašení z nejjemnějšího ovoce – tyto sudy pocházejí přímo z Velkého sklepa skromného příbytku Jeho Svatosti : Papežského paláce v Avignonu.“ Blasi se zasmál.

„Jak to víš?“ Obchodník se pohnul na posteli a navenek dával najevo rostoucí neklid.

Kardinál však pokračoval a ve své řeči dodal: „Zajímalo by mě, jak se mohlo stát, že si Janovci nikdy nevšimli těch mnoha rozdílů, když porovnávali lodní...“

„záznamy o tom, co vyložili. A také se divím, jak si palácoví inventární písaři nevšimli tolika chybějících vinných sudů.“ Blasi se spokojeně usmál. „Samozřejmě , že ani část lodního zboží, ani část papežských sudů se zpočátku neocitly zaznamenané jako inventář.“

„Nejsi žádný kněz. Kdo jsi?“ Obchodník se na něj zamračil.

„Já jsem vlastně kardinál.“

„A já jsem létající oř,“ odplivl muž.

Blasi se zasmál. „Než jsme sud přestěhovali, rozpoznal jsem na něm značku – stejnou značku , kterou jsem vždycky vyřezával do boků sudů od vína a odkládal ji pro vaše kurýry . Označoval jsem jen ty nejlepší sudy sezóny.“ Přikývl. „Zdá se, že jsme byli na čas osvědčenými partnery. Byla to pro nás oba výhodná výměna, ne? Možná je to požehnání, že se konečně setkáváme tváří v tvář po tolika letech, nicméně za tak těžkých podmínek je to politováníhodné.“

„Vaše Eminence? Kardinál Jean-Francois Blasi?“ zeptal se muž nevěřícně.

Blasi zvedl ruce dlaněmi ven. „To jsem já – váš věrný a bývalý dodavatel vína, opět k vašim službám.“

Obchodník se zasmál. „No, zdá se, že znáš část mého přiznání.“

„Ještě než to vyprávím.“ Zavrtěl hlavou. „A často jsem přemýšlel, co tenhle kardinál dělá s dovozem, který jsem mu vyměnil.“

Blasi vytáhl z blízké vázy papírovou květinu s dlouhým stonkem a s vysokým obočím mu odpověděl: „Jak možná víte, kardinálský sbor je sborem odlišných myslí. Člověk si musí občas zajistit věrnou podporu ostatních – dary a podobně. Být...“

„Pane obchodníku, předpokládám, že chápete, co tím myslím,“ Blasi zatočil květinou a ušklíbl se. a mrkla na něj.

Obchodník se zasmál. „Nejsi o nic lepší než já, co se týče tvé role.“

„A nikdy jsem to netvrdil. Ty dny jsou však mrtvé a naše činy dávno pohřbené bez záznamů. A ani dnes si ani slavný Svatý stolec, ani vznešená janovská šlechta nevíšimají ničeho nezdokumentovaného – obojí má zvyk na nadbytek.“

„...všeho.“ Kardinál se slabě usmál a prsty si prohlížel papírové okvětní lístky květiny .

„Taková je ta apatická slepota trůnů všech velkých autorit, že?“

Blasi přivoněl k potrhanému květu a sfoukl z jeho okvětních lístků prach. „Zdá se však, že nás oba postihlo podobné neštěstí. Už nejste ten bohatý obchodník, kterého jsem si vybral; a já už nejsem ten chytrý kardinál, na kterého jste si vzpomínal.“ Hodil květinu na podlahu a zkřížil ruce za zády. Pohupoval se na patách. „Ale možná vás trochu pobaví, že jeden z vašich pašovaných janovských dovozů teď leží v paláci Jeho Veličenstva – poněkud zvláštní trojnožka na vaření vajec. Obsahovala dvě olejové lampy s namalovanými modrými draky.“

„Vzpomínám si na takové zařízení – vaječné okno, které později pokřtil sám Jeho Veličenstvo – tři kusy na mé poslední cestě do Marseille. Můj kurýr je shromáždil, protože měly mimořádnou hodnotu – jediný důvod, proč je přijímal do výměny. Obchodník nahromadil polštáře k čelu postele a vzpřímil se. „Takže to byl dar králi, že?“

Blasi přistoupil k odkládacímu stolku.

„Ne tak docela – spíš součást výměny.“

„Za co?“

Blasi se zasmál. „No, když už to musíš vědět: Aby se zajistila armáda.“

„Armáda?“ Muž se na něj kriticky podíval. „A já jsem planoucí rudý oř. Přesto mi to všechno řekněte.“

„Kdybych ti to celé vyprávěl, určitě bys mi nevěřil.“ Blasi ponořil oba poháry do umyvadla. „Možná bychom se teď mohli napít vína?“

Pohostinně projevil obchodníkovi, který si vzal pohár a řekl: „Ano, možná zažene horečku – a pokud to dobrý Pán dovolí, i samotnou Smrt.“ Zvedl přípitek na Blasiho a vypil půlku poháru.

„Argh!“ zavrčel obchodník a víno mu stékalo po vousu. Blasi cítil svůj vlastní pohár a usrkl z něj. „Je hořký,“ postěžoval si Blasi a mlaskal si. „Jak dlouho už bylo víno otevřené dennímu horku?“

„Od té doby, Avignon. Poté, co jsem se doslechl o příchodu moru do Avignonu, spěchal jsem „Naložit vozík. Zapomněl jsem zakrýt sud.“ Muž si otřel rty do rukávu.

„Slunce to zabilo,“ uzavřel Blasi.

Obchodník dopil zbytek poháru, naklonil se ke stolu a znovu si naplnil šálek.

„Umírající nepijí, aby si vychutnávali,“ prohlásil, opřel se o polštáře a znovu připil na kardinála.

Blasi zvedl pohár a s ztuhlým výrazem v tváři polkl zbytek vína. „Ani mrtví ne,“ zasténal. I on ponořil pohár do umyvadla, aby si ho znovu naplnil.

„Nepřipravuješ se snad doopravdy k smrti?“ zeptal se ho obchodník s úsměvem. Vzhlédl a spatřil poněkud přísný pohled – výraz zcela upřímný.

Jeho úsměv roztál a v tu chvíli Labatut možná zahlédl semínko šílenství, které bylo zaseto v knězi, který teď nad ním stál. Obchodník odtrhl zrak a pozoroval černé okno. Pak s pozvednutým obočím zamumlal: „No, rozhodně doufám, že nakonec budu stejně mrtvý jako vy; přiznávám.“ Připil směrem kněze a spil další pohár. Pak ponořil pohár zpět do mísy s vínem. Zasténal. „Můj stav se zhoršuje.“ Otřel si pot a hluboce se zabořil do polštářů, držel pohár oběma rukama a usmíval se, možná jako dychtivé dítě očekávající pohádku na dobrou noc. „Tak mi pověz o té armádě, kterou jsi získal, a o tom, co bych z ní nevěřil. Ach, a o svých zraněních na noze, jestli bys byl tak laskav.“

Blasi se otočil a přecházel po pokoji, prošel kolem nohou postele a šlápl na papírovou květinu. Přesto jeho oči nahlížely skrz podlahu do minulosti. „No, chápu...“ „Teď už na tom nezáleží. Není to tak posvátné tajemství, aby se mrtvý nemohl přiznat umírajícímu.“ Přecházel ještě kousek sem a tam, zamyšlený.

Obchodník naléhal: „Tak do toho! Aby se tento umírající obchodník neocitl mrtvý ještě předtím, než se mrtvý kardinál přizná!“ Blasi se otočil. Podívali se na sebe a zasmáli se.

„Výborně,“ řekl Blasi, „začalo to nejdříve v Avignonu – na zámku Château Rouge, kde jsem se dočkal nejúžasnější podívané.“ Blasi přecházel po místnosti s pohárem v ruce a upřeně sledoval obchodníka, který mu vyprávěl o svém důvěrném rozhovoru s přízrakem svého mrtvého bratra – o své neochotě zavraždit kolegu kardinála, aby...

vydolat ze Svatého stolce neuvěřitelná tajemství – o jeho chytrém podvodu, při kterém ukradl přísně střežené stránky popisující fungování dveří do samotného pekla – o jeho mistrovském

zorganizování spiknutí proti nic netušícímu papeži, které mu vyneslo obživu Královská armáda - o jeho bezprecedentním obléhání opevněného opatství s malými ztrátami na životech - o jeho osvobozujících démonech, kteří měli zničit všechny anglické armády - a o konečném rozpadu jeho plánů skrze nerozvážnost drzého a zavrženíhodného kapitána. Občas se obchodník pohnul, aby promluvil, ale Blasi si jeho pozornost upoutal stejnou ohnivou září neustálé řeči, jakou dělal, když sloužil jako vynikající řečník, jenž často dominoval sále kardinálského sboru. A po celou dobu Blasi oběma doléval poháry, dokud nevypili všechno víno v umyvadle.

Labatut se zamyslel nad původem svých nyní zvýšených obav a našel viníka. Zdálo se to sice nepatrné, ale přesto mu to bylo zřejmé, ale z kardinálova pohledu vyzařoval nový a nepřírozený záblesk - zvláštní záblesk, kterého si zpočátku nevšiml. Zdálo se, že ho Blasi pozoruje ze dvou odlišných směrů, zdravým okem nahlížejícím přes jeho rameno a špatným okem hledícím mu přímo do duše. Cítil, jako by se mu to bílé oko dívalo dovnitř a všude najednou.

Blasi na chvíli opustil místnost s prázdnou umyvadlem, jen aby se vrátil s zdobeným třínohým džbánem, který byl přeplněný vínem. Jakmile ho postavil na koncový stůl, obchodník se spěšně stáhl a ostrážitě se od něj naklonil. Blasi předstíral, že si toho nevšiml, protože byl obzvláště zabraný doplněním a prohlídkou poháru nemocného, a to s takovou pečlivostí, že by to snad naznačovalo, že víno je přesně odměřená dávka léku. „Trochu víc by mělo zmírnit ty nyní zjevnější projevy vaší nemoci,“ prohlásil Blasi s jistotou zkušeného lékaře. Nabídl plný pohár a s úsměvem se usmál svému zdánlivě upoutanému na lůžko pacientovi. Obchodník na něj však jen zíral. „Vezmi si pohár,“ trval na svém Blasi, „napij se z něj. Utop své trápení.“ Obchodníkovy oči však tékaly po místnosti, jako by hledaly rychlý únik. V tlumeném světle svícnu Blasi viděl, jak muži po čele stékají kapky potu. „Kvůli tvé nemoci máš horečku.“

„Seber se a poslechni má slova. Trvám na tom, abys pil, dokud máš ještě dost života na to, abys udržel hrnek.“ Blasi se naklonil přes postel. „Vezmi si to!“ štěkl a odmítal si všimnout bobtnajícího kruhu moči v klíně svého hosta.

Víno vystříklo, když mu obchodník plácl po poháru z ruky. „Drž se od něj dál - s někým jako ty už nepiju!“

„Jak si přeješ,“ odpověděl Blasi klidně, narovnal se a otřel si z oblečení cákance vína. Odvrátil se a věnoval se doplňování vlastního poháru.

„Bohužel musím dál pít s lidmi, jako jsem já; a brzy tě budou narůstající bolesti tvého upadajícího stavu prosit, abys udělal totéž.“ S plným

S šálkem se Blasi vrátil na své samozvané místo a postavil se k oknu, čímž muži poskytl dostatek prostoru k uklidnění. Blasi popíjel ze svého šálku a krátil si čas navenek neuctivými řečmi a litaníí abnormální introspekce a zlověstných proroctví, nehodných ani pro nejméně oddané muže z vyšších škol, zejména pro vysokoškolského kardinála.

Blasi pokračoval jen šeptem, tvář přitisknutou k okenní tabuli, předstíral, že bystře vidí skrz inkoust noci a studuje stálý proud morem nakažených kolemjdoucích. „Podívejte se na ně, všichni kráčejí jako zástup mrtvol. Už jsou mrtví – všichni . Podívejte se, jak se ve svém beznadějném stavu potýkají; poháněni jen hezkými vzpomínkami a trvalými sny.“ Zhluboka si povzdechl, vychutnával si své vzpomínky, než nabídl poněkud neobvyklé spojení v kombinaci s předvídavostí a zpětným pohledem. „Za svítání jich objevíme ještě více, jak sní podél silnice; s uspokojenými úsměvy, nahými já a mouchami hrajícími si v očích. Kdyby jen znali pravdu o sobě, přestali by předstírat život a ztichli by. Podívejte se na je, jak chodí – předstírají, že žijí. Teprve ve smrti pochopí celou svou situaci; že byli blázni, když se snažili přežít ve světě, kde je Smrt vetkána do samotné struktury jeho záměru. Nakonec nic, co má pozemský význam, nezůstane posvátné. A jaké větší dobro může přežít naděje a sny, když je vše ztraceno jako mouchy?“

„Nevěřím, že jste kněz,“ zabručel obchodník. „Kdo jste?“

„Kdo jsem?“ Blasi se zasmál. „Když ti řeknu, jak se to stalo, pak poznáš, kdo jsem . Všechno to začalo docela jednoduše.“ Po chvíli ticha si odkašlal a promluvil: „Když jsem byl ještě chlapec, viděl jsem temperamentní zástup mravenců, jak šplhají po boku velkého stromu, přestože jeho vyšší větve byly v plamenech od nedávného úderu blesku. Jak sloup stoupal po stromě, mravenci shořeli a spadli na zem. Otřel jsem je z kůry, ale další se vydali stejnou cestou. Plivl jsem jim do cesty, ale oni kroužili kolem slin a pokračovali ve svém pochodu vzhůru. Některé z nich jsem dokonce rozdrtil v naději, že ostatní okamžitě vycítí nebezpečí a otočí se, ale stále se plazili kolem mrtvých a pokračovali ve výstupu do ohně.“ Blasi zavrtěl hlavou a zasmál se. „Při mém chlapeckém a docela pošetilém úkolu zachránit ty mravence před plameny mi padající větev zlomila nohu a málem mě připravila o život. Ten okamžik pohnul nejlepším...“

„...mě, do samého nitra mé duše , dokonce změnit běh mého osudu – z budoucího rytíře na biskupa.“ Luskal prsty. „Z mravenčího šílence na kardinála z univerzity, teď mě znáte takového, jaký jsem.“ Blasi se odvrátil od okna a postavil se obchodníkovi čelem, chystající se ukázat mu s otevřenou náručí – s gestem pokorné nádhery. Místo toho v opilém omámení zakopl o odkládací stolec,

a váza se roztříštila na podlahu. Upustil pohár a s prasknutím se zhroutil dozadu. okenní tabuli, než se zapřel o parapet. Jeho oči ležely upřeně na nohy, kde ležely mezi potrhanými papírovými květinami střepey rozbité vázy.

„Mravenci umírají – ehm – mouchy si hrají – ehm.“ Obchodník se posmíval a sténal, když seděl na kraji postele a nazouval si boty.

„Nepotřebuješ boty,“ prohlásil Blasi a potácel se k němu. „Musíš si odpočinout. Co děláš?“

„Zůstaň takový, jaký jsi byl!“ Obchodník na něj ukázal prstem a štěkl: „Drž si odstup!“

Blasi ztuhl uprostřed kroku. „Proč se musíš přeooblékat?“

Muž si narovnal oblečení. Zpod pramenů zpocených a zplihlých vlasů se snažil vykouzlit Obviňující pohled upřený na Blasiho zavrčel: „Abych napravil, co je špatně. Musím se rozloučit s tímto hříšným panstvím – a s tímto samozvaným, rouhačským duchem, který se uctívá jako ctihodný a významný kardinál Blasi!“

Blasi si prohlédl zdobeně malovaný porcelánový džbán s lesklým povrchem drobných modrých květin a štědrou zásobou nedotčeného vína. Zeptal se: „A co z naší dohody vzejde?“

Muž se zachvěl bolestí ze zhoršujícího se stavu. Odhrnul si vlasy dozadu a podíval se přímo na kardinála. „Je to vaše – mé zboží; můj vůz; můj kůň – všechno . Potřebuji jen sebe, kam musím jet.“

Blasi teď viděl muže jako cizince – zcela jiného člověka než obchodníka , kterého teprve nedávno potkal. Muž vypadal pohmožděný a oteklý, jako by byl opakovaně bitý; a v přesných úhlech světla svíčky se jeho výrazně zvláštní rysy leskly rovnoměrným potem. Jeho hlava vypadala úplně jako opice s groteskně propadlým obličejem.

„Podívej se na sebe,“ zvolal Blasi s náznakem znechucení, „umíráš, jakmile promluvíš!“ Není žádné jiné útočiště. Odpočíte si!“

Obchodník přikývl a klopýtal ke dveřím. „Budte ujištěn, že to udělám – v pokoji a bez společnosti Zla.“ Vyšel z místnosti a opatrně sešel po otevřeném schodišti, přičemž se opíral o kamennou zeď, aby se podepřel.

Blasi se za ním vlekl a trval na tom, aby muž šel spát. Obchodník však Blasiho prosby ignoroval a pokračoval, jen se mu posmíval s každým krokem dolů: „ Pánem mého domu je Smrt! Žiji, a přesto jsem mrtvý! Spiknu proti Jeho Svatosti a církvi! Vrah kardinálů, opatů a mnichů! Otevírám samotné brány pekla! Pojďme si hrát s mouchami v jejich očích!“

„Nic takového jsem neřekl!“ odpověděl Blasi. Přitiskl si bradu k hrudi a pátral ve své zamlžené paměti, než se nevěřičně zeptal: „Řekl jsem něco takového?“ Zastavil se na schodech a pověsil si plný pohár vedle sebe, čímž si nešikovně rozstříkl víno na oblečení. „Že my „si hraje s mouchami?“ Opřel si těžkou hlavu o zeď a odfrkl si, zasmál se.

„Možná mi víno utopilo city. Prosím, odpusťte mi; měl bych si dávat pozor na jazyk.“ Pak se vrhl za obchodníkem, který neúnavně pokračoval vpřed a chytil ho za paži. „Ne! Už neřeknu nic víc. Pojdte; musíte se vrátit do pokoje!“

Obchodník se vytrhl Blasiho ruce, která ho zadržovala, sešel ze schodů a prodral se kuchyní, než se opřel o kamenný krb. Prohledal své místo a našel své věci, naskládané na hromady a pokrývající většinu místnosti.

Naproti přes cestu stála na jeho vinném sudu hořící olejová lampa a její mihotavý plamen vrhal v přeplněném prostoru zlověstný lesk. Zíral na plovoucí stíny na podlaze a nepřímo Blasiho káral: „A tvé nohy jsou teď zahojené, když by většina mužů zemřela na...“ taková zranění. Jak by to mohlo být, jinak – ach, ano – protože vám nebesa přála!“

Muž se klopýtavě spustil na podlahu a spěšně se plazil stíny – skrz mnoho zatáček a obrátů, v bludišti, které si sám vybudoval. Tma ho pohltila a zbyl mu jen hlas, kterým volal: „Svatý Denisi, kryj mi cestu! Kryj mě!“

Blasi zavolal směrem, odkud odcházel obchodníkův hlas: „Před kým nebo čím tě musí chránit? Vzpamatuj se! Mor tě vážně uvrhl do nemoci.“ Blasi se potácel za ním. ho a cákal víno. „Vrať se, říkám!“ Tmavé hromady se hroutily do sebe v crescendo kontrastních tónů, hrnce a pánve rachotily a sklo a porcelán se tříštily o kamenné dlažby. „Vidím tě tam! Vzpamatuj se!“

Zbláznil ses!

Muž vyskočil z tmavého rohu a otočil se s lopatou, jejíž čepel se pohybovala jen pár kroků od Blasiho obličeje. Matný lesk čepele Blasiho přesvědčil, aby zvedl ruku. ruce – a svůj pohár. Obchodník vrazil nástroj knězi do tváře a projevil tak odhodlání. „Mám ti dnes večer vykopat hrob?“

„Není třeba,“ odpověděl Blasi a vzdal se. „Nemám ti připravit ten tvůj, jak sis přál?“

„Není třeba! Ustupte ode mě,“ odplivl si obchodník.

Blasi zamrkal a ustoupil o pár kroků, než obchodníkovi setřel sliny zespodu. jeho pohled. „Jak si přejete, monsignore Labatute. Nemyslím vám tím žádnou zlou vůli.“

„Jsi ve spolku s ďáblem, vydávající se za kněze,“ zavrčel obchodník, bodl čepelí po Blasim a zatlačil ho ještě dál dozadu, skrz rozházené hromady

nepořádek na podlaze.

Blasi se nešikovně zakopával o směsici, ale podařilo se mu zabránit rozlité poháru. Obchodník spěšně utekl za roh, vysokými kroky procházel troskami a spěšně se prodíral k zadním dveřím zámku, zatímco si stěžoval. „Nechte si všechno – každé rozlité koření, každou rozbitou lžici a každou hořkou kapku vína! Jenže tento ubohý nástroj je můj,“ zavrčel a zatřásl lopatou. Při jeho krátkém pohledu zpět mohly bělma jeho divokých očí zastínit i světlo lampy.

„Ale vskutku!“ souhlasil Blasi s rozzuřeným obchodníkem. „Je to tvoje, jak říkáš! Vezmi si to.“

Muž se otočil a ztuhl na místě. Oba se na sebe dívali dostatečně dlouho, aby ocenili monotónní bzučení cvrčků v letním večeru, dusivé horko a přetrvávající zápach v domě.

Blasi se zhluboka nadechl a prolomil ticho. „Tak co hodláš dělat s tou lopatou?“ Ukradl si doušek vína a vyměňoval si pohledy mezi čepelí nástroje a... pronikavý pohled mužova šílenství vyvolaného nemocí.

Obchodník se konečně úzkostlivě zasmál. „Ne, monsignore, nejste muž Boží. Topící se pes by našel větší příslib nebe než člověk v hrobě, který mu připravíte! Vidím ve vás toho nejhoršího z ďáblů, který skrývá svůj rozdvojený jazyk pod maskou zbožnosti, zatímco navždy zůstáváte nekontrolovatelní, abyste mohli tkát své zlo.“

„Jsem ten, kdo říkám,“ prohlásil Blasi. „Jsem ten samý kardinál, který vám pomáhal ve vašich dřívějších jednáních.“ Ukázal na dřevěný sud. „Ten samý sud pochází z Velkého sklepa...“ „papežský palác, jehož jsem sloužil jako jediný dozorce.“ Pak naklonil pohár směrem k obchodníkovi, jako by na něj chtěl připít. „I když je to hořké, poznám tuto konkrétní hroznovou odrůdu podle její chuti; není to obyčejná odrůda. Navíc se znám jako muž Boží a Francie; jakkoli zlověstně se mohu zdát lidem, kteří mají mor, nebo – tonoucím psům – jak tak rád říkáte. S tím souvisí i moje nabídka – že vás pohrbím se vší úctou, obřadem a modlitbou, kterou byste očekávali od zkušeného kněze.“

Obchodník si prohlédl své rozházené zboží a zjevně uvažoval o nabídce, jako by o ní slyšel znovu. Znovu se zaměřil na Blasiho a podal mu lopatu. výhruzně. „A?“

Slabým paprskem světla, který prorážel stíny a zaléval podlahu, Blasi zahlédl miniaturní oř uprostřed rozházených zásob – kousky porcelánové figurky ležely rozházené po kamenných dlaždicích, od té doby pošlapané nohama. Vedle podpatku obchodníkovy boty ležela hlava malého bledého oře. Stejně jako obchodník se i Blasi otočil a prohlédl si totéž přeplněné okolí, zřejmě se přeorientoval na mnohem širší obraz, když v duchu probíral to, co okamžitě pochopil jako

individuální a zdánlivě záhadný stav kruhových a satirických odkazů. Docela obrat událostí, uvažoval, že nyní rozbitá porcelánová hračka byla dřívějším darem pro jeho synovce, které získal tajnými obchody s pašovaným zbožím z janovských lodí a které s největší pravděpodobností pocházelo právě od obchodníka, jenž stál před ním. Stejně tak sud s nyní hořkým vínem nepochybně pocházel z obchodníkovy minulosti, kdy Blasi běžně pašoval sudy ze zásob papežského palácového sklepa výměnou za vzácný dovoz, který pak používal k univerzitnímu barteru a politickým úplatkům – vzácný dovoz přesně jako rozbitá porcelánová figurka z Dálného východu.

„A? Co tedy? Pryč s tím,“ křičel obchodník a přimhouřil oči, jako by chtěl Blasiho donutit k odhalení záměrně nenápadných smluvních detailů faustovského výmyslu nebo dábelsky naplánované dohody.

Blasi pobavil mužovo vyšetřovatelské povyšování pouhým unaveným úsměvem a nakonec lhostejným tónem odpovědi: „A – tato další slova použiji ve vašich službách.“ Koneckonců, jak jinak byste našli nebe bez mých modliteb, jinými slovy?“

„Dábelskými slovy a zlými řečmi? Ach! Jak jsem tušil,“ zvolal obchodník a hodil lopatu kardinálovi. Blasi však stál bez mrknutí oka; prázdně zíral na zlomeného oře, ztracen ve vzpomínkách na mladého chlapce, který kdysi létal rychleji než kterýkoli anděl – a možná s takovou silou, že si ho všiml a odnesl ho laskavý vítr.

z toho všeho chlapec znal svět rozervaný zlovolnou a bezbožnou „morální nákazou“.

Blasi se kousal do rtu; lhostejně přikývl. „Běda, musím trvat na tom, abyste se nyní rozloučil s tímto panstvím a jeho pozemky. Můžete si vzít nástroj, který máte v ruce, a cokoli dalšího, co s sebou unesete; kůň a sud Jeho Svatosti s vínem však zůstávají jako desátky a movitý majetek Svatého stolce.“

„Nepotřebuji žádného oře! A ty bys se mohl utopit ve víně – ušetří nám trápení svého opovrženého a neodpuštělného já,“ zavrčel muž.

Blasi prudce vydechl a zvedl obočí. „Bez sbohem, věřím, že si najdeš cestu, ano?“

„To jistě udělám,“ zabručel obchodník a spustil lopatu. Zacouval ke dveřím a otevřel je zpoza zády. Místnost zalil chladný vánek a odhalil jemnou vůni deště. V dálce bzučeli cvrčci. „Musím mezitím vykopat hrob.“

„Měj prostředky. A nepokoušej se mě sledovat.“ Záblesk na noční obloze ho Blasi na okamžik ukázal jako pouhou siluetu.

Blasi obchodníka ujistil. „Nebojte se, monsignore Labatute. Smířil jsem se s tím.“

„Zůstat tady, pohlcen vlastní záplavou záležitostí.“ Naklonil pohár a prohlédl si jeho prázdnotu. „Dokonce se v nich utopit.“

Sledoval, jak si obchodník odlupuje z obličeje prameny potem zamořených vlasů, přehodí si lopatu přes rameno a vykročí do noci. Blasi ho opatrně následoval ke dveřím, než se apaticky opřel o rám vchodu. Zavrtěl pohárem, zvedl neochotný přípitek směrem k odcházejícímu hostovi a při pití se zašklebil. poslední doušky zkaženého vína. Povzdechl si, když zahřměl hrom.

Obchodník si jeho gesta zjevně všiml – zakřičel zpět na Blasiho. „Au! Salut, Diable!“ Blasi se vrátil do zámku a zamkl zadní dveře, v mysli neměl nic jiného než plné umyvadlo a prázdnou postel, obojí hodlal využívat jako trvalý požitek.

Před zámkem se umírající muž potácel stále vyšším plevelem, odstraňoval přetržené nitě pavučin, potrhané kokony a pichlavé trní a modlil se k Bohu, Ježíši, svatému Kryštofu a všem ostatním pozeňnaným mučedníkům, kteří by mohli naslouchat jeho prosbě o vedení. Zády k silnici se usadil v zadní části panského pozemku a vydal se na dobrovolnou misi, klopýtaje k černému horizontu nedotčeného lesa – pro něj se smrt stala osobní záležitostí, kterou neměl sdílet s nikým jiným než s sebou a s Bohem. Bohužel mu cestu osvětlovalo jen blesky, dřívější záře hvězd se nyní prodírala za mraky blížící se bouře. A pod burácející oblohou záblesk nebeských záblesků odhalil pár vysoko krácejících, dobře vyrobených, dvojité prošítych zelených bot s manžetovými střapci a kovovými zapínáními, které všechny tvořily vzedmuté moře tmavých plevelů. nakonec se utopil.

Bylo to poprvé a naposledy, co měl kardinál Blasi to štěstí, že se mohl setkat tváří v tvář s kdysi významným obchodníkem Jeanem-Baptiste Labatutem, mistrem v oblasti dovozu nejlepších vín z Dálného východu a pečlivě vybíraných vín, která Francie kdy poznala.

~*~

Smrt a zkáza byly vším. Černota se šířila každým městem a obcí ve Francii a svou ničivou a neúprosnou přítomností utišovala srdce lidí. Obyčejní rolníci se chovali jako vzpurní obyvatelé, srovnávali se zemí celé vesnice a zároveň přijímali běžnou nesmyslnou představu: že ve Francii neztvrdí žádné zlo, dokud budou dostatečně drzí, aby zapálili každé její město. Nákaza se však v neukázněných davech šířila jako lesní požár a zanechávala je černé jako...

popel z budov, které spálili.

V zoufalé snaze objasnit působení a původ Velkého moru se král Filip v říjnu 1348 obrátil na významné fakulty Pařížské univerzity.

Okamžitě se sešla zvolená rada mnoha oborů, která v rituálním tajemství projednala své závěry a předala Filipovi svá zjištění v dokumentu nazvaném Pojednání Pařížské rady. Kolektivní úsilí odhalilo několik možných příčin moru, včetně planetárních uspořádání, podzemních par uvolňovaných zemětřeseními a jedovatých částic unášených vlhkými větry z rozkládajících se bažin. Komentář však byl pouze souborem spekulací, které jen málo odhalily příčinu nebo lék. A ačkoli v detailech dokumentu nebyl ďábel – i když zlo v jeho kánonu příčin chybělo – klinický výklad byl jinak hodným pokusem zabývat se zdánlivě náhlou a záhadnou existencí této neustále pohlcující ohavnosti. Doposud bylo téměř deset milionů Evropanů příliš pohlceno smrtí, než aby se starali o příčiny. Koneckonců, mrtví nakonec zůstávali mrtvými – z větší části.

Černá smrt byla zuřící pekelný oheň, spalující tvář Evropy a puchýřející lidstvo, které bylo jen pouhým stromkem v rozpoutané ohnivě bouři. Jako hořící paže se postupující linie Ďáblový nemoci šířily hlouběji do vnitrozemí, táhly se na sever a západ, aby uchopily nedotčená území a upevnily si tak svůj vliv nad celým kontinentem. Jedna po druhé, od začátku k konci, se země kroutily jako mapy v plamenech.

Španělsko explodovalo a zanechalo většinu svých měst vystavenou poměrně novému konceptu – hřbitovům bez špíny. V suchu neúprosného léta zaplavil města mor a v závratném horku nedokázali jeho obyvatelé rozeznat, zda se potí kvůli horku ročního období, nebo kvůli náhlé horečce. Většina obyvatel by mohla vinit denní horko, ale polovina nemohla snadno zavrhnout nové černé pupeny pod podpaží jako pouhý pot nebo páru. Mor byl skutečně rychlým a nerozlišujícím katem; zdraví se uchýlili do postele, jen aby do východu slunce ztuhli. A s přetrvávajícím španělským suchem a dusným horkem byla chladná čistá voda tekutým stříbrem. Bohužel mnoho veřejných studní bylo kontaminováno pozůstatky hnijících sousedů. Někteří obviňovali Židy ze znečištění vody, jiní muslimy, ale kupodivu, z takové apokalyptické události, která se přímo dotkla obyvatelstva křesťanstva, jen hrstka z nich vinila ďábla. Nicméně pro ty starší obyvatele, kteří byli příliš slabí na to, aby opustili své domovy, a odvážili se být jen napít ze studní, byla volba stejně jasná jako voda, po které toužili – oddávat se nemoci nebo se v případě dehydratace zdržet. I tak, v zoufalství i beznaději, pili

z poháru, hluboce se modlili a připojili se ke svým sousedům na nehyzdných hřbitovech měst .

Jinde se anglická města a vesnice přikláněly k těm španělským. I přes přísné předpisy pro přístavy byl mor nočním zlodějem a kradl se. vodními toky a plížili se kolem londýnských a bristolských přístavů. Jakmile nákaza uvízla na mělčině, explodovala. Lékaři, kněží a politici se vrhli do hrobů; a jako moře vředů lumíků následovala polovina obyvatel měst . V létě roku 1349 se mor hnala na sever, zachvátila anglický venkov, prorazila si cestu přes přeplněná města Norwich a Chester a postupovala do Wexfordu v Irsku. V druhé polovině roku zamořila černá smrt všechna nejsevernější města regionu , včetně Edinburghu ve Skotsku.

S

černé kruhy kolem růžových lymfatických uzlin – s kapsami plnými kytiček, které měly zahnat rozklad, více než třetina Evropy kýchla a zemřela.

Čas se valil jako oči umírajícího muže a dny následovaly jeden za druhým jako lapavý dech jisté smrti. Muži a ženy se vyhýbali městům a hledali potravu.

Místo toho pročesávali opuštěná pole, lovili zvěř v nedotčených lesích a prohledávali horské potoky, zoufale se snažící nashromáždit dostatek potravin k přežití zimního období. Rodiny se schovávaly za dveře, které zvenku označily červeně, a zevnitř je zajistily hromadami těžkých kamenů; zemědělské nářadí opíraly o přilehlé zdi jako pohotovostní zbraně. A když konečně přišla zima, mnoho obyvatel střední Francie se příliš zabývalo dveřmi jako pravděpodobnými vstupními body a věnovalo jen malou pozornost jistotě jejich stropů.

Démoni z opatství Gatestone se nikdy nedostali do cíle, který zamýšlel kardinál Blasi – francouzského města Calais a jeho anglické okupační armády. Místo toho, hnané pouze temnotou démonického posednutí, se tyto létající chiméry potulovaly večerní francouzskou oblohou a šířily se spolu se stejně rozléhajícím se a žhnoucí mlhou, až nakonec dosáhly okraje vesnice Murat, kde prorážely doškové střechy jako ničivá pohroma.

Závažnost toho, co zničilo vesnici Murat, mohla nejlépe změřit a ocenit jen menšina podsvětlních přísluhovačů; ti starší a ostřílenější démoni zrádné říše Tartaru, kteří sloužili jako dozorcí v Hádově paláci. Vskutku, měli takové svobody, že si mohli v pekle vymýšlet mnoho méně pozoruhodných muk. Tito démoni, kteří vlastnili groteskní sochy dávno mrtvých katedrálních grotesk, byli...

pouze duchovní výmysly Lucifaelových zatracených legií. Kamenné postavy nebyly poháněny svou dřívější existencí z masa a kostí. Daly by se snadno přirovnat k nic víc než „létající kameny“, obývané duchy démonů, kteří vrhali své zlé duše skrz částečně ohrožený portál Brány, přičemž jejich skutečné já bylo stále uvězněno v pekle, protože pouze dva ze tří Brán tvořících Velkou pečeť byly od té doby „odemčeny“. Jednoduše řečeno, dokud Brána kláštera Canello zůstala zavřená, ať už byla Velká pečeť jakkoli oslabená, stále sloužila svému

božský a zamýšlený účel; a tito démoni podsvětí mohli otravovat svět pouze v beztělesné podobě duchů posedlosti, přízraků, modrých ďáblů, inkubů, sukubů a podobných zlých. A ze všech inkubů a sukubů, kteří byli od té doby uvrženi do pekla – a bylo jich mnoho – kralovala Lucifael jako královna sukub, hlavní mučitelka a duchovní smilnice, která vrhala svou podobu a zlé touhy na spící a bezbranné Syny člověka a zanechávala po světě legie vykouzlených potomků Eljoa a Eliouda z masa a kostí, rozházených po celém světě ve své zlé stopě. A měla jen malou mateřskou touhu zajistit jejich bezpečnost – místo toho je, stejně jako Lazar, nechala, aby se o sebe postarali sami.

Sebe, nebo být zabiti nevyhnutelným úsvitem prvního světla.

Peklo však nebylo nasyceno. V uplynulých obdobích dalšího pekelného roku se mor zahalil nad střední Francií jako éterický příkrov. A v nejtemnějších hodinách svého trvání Za přítomnosti opatství si žhnoucí mlha a potulující se kamenné grotesky vynucovaly stále se rozšiřující oblast zamoření a zkázy. Pak se koncem roku 1350 stalo, že každý obyvatel vesnic Vic-sur-Cere a Saint-Flour byl svědkem hrůz chimérovitých démonů, kteří se hemžili noční oblohou jako roj vran. Vesničané křičeli a rozprchli se; trvalé projevy hrůzy, které by se dalo očekávat na tvářích alespoň jedné oběti, však u každého mrtvého obyvatele chyběly – nikdo neměl hlavu – ani jedna lebka neležela oddělená od ostatních roztroušených ostatků. A toto masové mrzačení zůstalo do značné míry nevysloveno, ne-li kvůli nedostatku živých záznamů, pak kvůli společné lhostejnosti ke smrti. Koneckonců, každé město, obec a vesnice selhávaly svým vlastním způsobem a zápach z nich po větru pouze sloužil jako varování migrujícímu přeživšímu moru, aby si zvolil méně prošlapanou cestu – aby se vyhnul všem původům

nepříjemné pachy.

Nicméně maso a oblečení nadále padaly z vybělených kostí a znamenaly tak konec jednoho z nejchytřejších pekelných plánů. Velký mor, který začal jediným ptákem – jediným čínským holubem vzkříšeným ďáblem – dokázal zničit větší část lidstva. Jakkoli náhle přišel, tak i odešel jako usazující se popel na umírajícím větru. Jako příliš švihnutý meč nebo divoce seslané kouzlo zla, široký pás smrti moru prořízl každou žilou Evropy, než se vrátil zpět do srdce...

Čína. A když byly všechny mince sebrány z očí mrtvých – když utichly poslední vlnky řeky Styx, mor proměnil dvacet čtyři milionů evropských mužů, žen a dětí v prach. V Číně zmizelo třicet pět milionů duší. Nespočet milionů lidí v indické a africké pevnině bylo vyrváno z existence; všichni padli za oběť Lucifaelově sklizni černých jablek. Nicméně, protože suchá čísla ne vždy dokážou srovnat takové smrtelné a historické proporce tak adekvátně, jak snad...

Z správně aplikované perspektivy – kdyby byli všichni evropští mrtví naskládáni jeden na druhém ve společném hrobě, hloubka hrobu by přesáhla tři tisíce tisíc mil. A více, kdyby všichni čínští mrtví sdíleli stejný hrob, jeho hloubka by se ponořila téměř pět tisíc tři sta mil do zemské kůry.

Pro lidstvo sahal Velký mor hlouběji než dvoumetrová jáma – hlouběji než bezedný strach – vrhl se až do pekla, odkud se poprvé zrodil. A se všemi zaznamenanými oběťmi se polovina známého světa převrátila a zemřela, když se taoistický velekněz a jeho zajatá Groteska Chrámu Létajícího Draka ze Tří Velkých Sout ve Střední Číně odvážili otevřít první ze tří pečeti Velké propasti. To vše se stalo na temnějších stránkách dějin, jak se nešťastné věci vždycky dějí.

[Konec kapitoly 12]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~